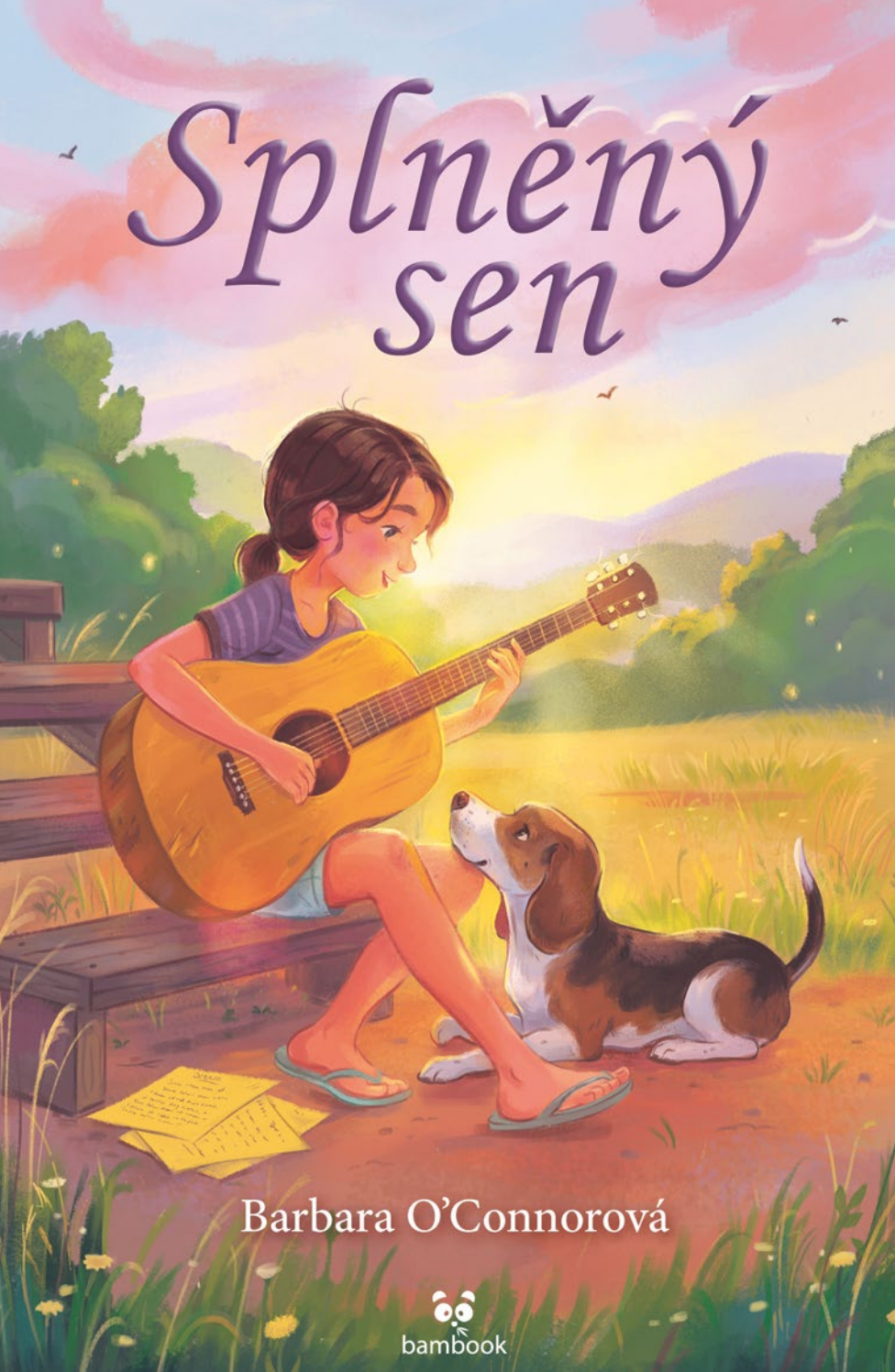
Splněný sen

Barbara O'Connorová

bambook

bambook

Splněný sen

Barbara O'Connorová

Mým milovaným:
Tesle, Jane, Aslin, Oakley,
Zaneovi, Saganovi a Keaganovi

Kapitola 1

Posledním místem na zemi, kde jsem se toužila ocitnout uprostřed července, byla veřejná prádelna. Skrz lítací dveře se dovnitř dralo dusné vedro Severní Karolíny, mísilo se s teplým vzduchem ze sušiček, zamlžovalo okna a lidi uvnitř proměňovalo v ospalé mrzouty. Jenže právě tady jsem teď na žluté plastové židli seděla. Z krku jsem si utírala pot a očima sledovala nepříjemně se tvářící ženskou, která na mě vrhala nevrlé pohledy. Zrovna teď se obrátila k rozcuchanému klukovi skládajícímu ručníky hned vedle ní a úplně nahlas prohlásila: „Támhleta bydlí s tou chátrou v tom velkým baráku za autobusovým nádražím."

Chátrou? Nevěděla jsem přesně, co to znamená, ale neznělo to dobře. Myslela snad naše podnájemníky?

Nebo snad máminu country kapelu Love a Toulaví psi?

Kluk vedle ní na chvilku přestal skládat ručníky, civěl na mě a velmi pomalu žvýkal svou žvýkačku.

V civění na druhé bývám dobrá a většinou jako první neuhnu, jenže tentokrát mě to slovo *chátra* z nějakého důvodu přimělo sklopit pohled dolů na poškrábané linoleum. Radši jsem stočila pozornost na sušičku vedle sebe a doufala, že si kluk s ručníky nevšimnul, jak se v bubnu spolu s mými tričky točí i moje spoďáry.

Ta nepříjemná ženská žvanila dál, jako bych byla neviditelná. Jenže někdo si zrovna vypral tenisky, a ty teď v sušičce narážely do bubnu tak hlasitě, že jsem jen sem tam zaslechla útržky slov.

„… se přede všemi natřásá s těmi budižkničemy…“

„… dělaj do noci venku takovej randál…“

Pak se ke klukovi naklonila, jako by mu snad chtěla pošeptat něco děsně tajného, ale místo toho řekla úplně nahlas: „Love Lovettovou lze přirovnat k různejm osobám, ovšem Dolly Partonová rozhodně není ani jednou z nich.“

Tahle věta rozčísla ticho mezi dvěma údery tenisek a praštila mě jako facka.

Vrhla jsem na tu fúrii smrtící pohled, který křičel: *Moje máma je* lepší *než Dolly Partonová! Jednou z ní bude country hvězda.* Dokáže *přesně to, co si předsevzala: proslaví naše městečko Colby. Bude hrát na kytaru a zpívat a na hlavě bude mít kovbojskej*

klobouk s barevnýma kamínkama, co se budou ve světle reflektorů zářivě blejskat.

A hádejte, co bude zpívat?

Moje písničky, které složím já, ve svém malém podkrovním pokojíčku.

Tak a máš to! Šlehla jsem po té huse očima.

Prudce jsem otevřela dveře sušičky, ještě vlhké prádlo překotně nacpala do povlaku na polštář a naštvaně vypochodovala z prádelny, aniž bych jako obvykle po cestě ven ze zvyku zkontrolovala mincomat.

Kráčela jsem po chodníku s povlakem na polštář přes rameno tak naštvaně, až mě bouchal do nohou. Můj hněv vířil kolem jako hejno sršňů.

Poté, co jsem minula autobusové nádraží, zabočila jsem za roh a zamířila nahoru k našemu domu, který stojí mezi prázdnou parcelou plnou harampádí na jedné straně a pozemkem Tillmanových s dokonalým domem a dokonalými dřínovými keři a dokonalými květinami v dokonalých květináčích na dokonalé verandě na straně druhé.

Náš dům sice není dokonalý, ale je to největší dům v Colby a já ho zbožňuju. Postavil ho můj pradědeček asi tak před milionem let. V chodbě v patře visí zarámovaná fotka, na níž pradědeček stojí na schodech naší verandy a usmívá se. Na houpačce za ním sedí moje prababička a usměvavý malý kluk – můj děda,

Killian Rupert Lovett. V té době ještě visely nad okny domu modře pruhované plátěné markýzy a ze stropu verandy květníky s kapradinami. Trávník před domem byl perfektně zastřižený a vypadal jako zelený koberec. Teď je místo něj jen rudá hlína a pampelišky.

Často se na tu fotku dívám a přemítám, kdy asi déšť a plíseň zbarvily prkna verandy do zelena. Co se asi stalo s těmi krajkovými záclonami v okně, které se před dvěma lety rozbilo a teď je zakryté prkny? Jak je možné, že z krásné magnolie na obrázku je teď už jen shnilý kmen, po kterém jsem se prolézala, když jsem byla malá?

Náš dům má pět pokojů, takže elektřina, topení a podobně stojí spoustu peněz. A taky je neustále potřeba něco opravovat. Rozbité kliky dveří, uvolněné střešní tašky, které strhl vítr, rachotící kotel ve sklepě nebo shnilá prkna v podlaze verandy.

Když mi bylo pět, můj táta odešel z Colby za svou novou rodinou do Chattanoogy. Máma se snaží proslavit jako country zpěvačka, ale zatím se jí to tak úplně nepovedlo. Takže místo toho, aby měla v domě nevyužité prázdné místnosti, napsala na jejich dveře černou fixou číslice a vyrobila letáky s nápisem POKOJ K PRONÁJMU.

„Takhle si vyděláme nějaký peníze, Ido," vysvětlila mi a hlavou naznačila k jednomu z pokojů. „Samozřejmě jen do doby, než se mi podaří se proslavit," dodala.

Lidé přicházejí a odcházejí. Někteří zůstávají déle, jiní třeba jen týden či dva. Někteří jsou milí, jiní neurvalí nebo protivní, někteří na mě vůbec nepromluví. Někdy jsou mladí, někdy staří. Někdy tiší, někdy hlasití. Některé jsem si oblíbila, jiné vůbec. Ale jednu věc vím jistě: Náš dům sice není dokonalý, ale rozhodně v něm není nuda. Dokonalý dům Tillmannových mi připadá příšerně nudný.

Když jsem došla blíž k domu, všimla jsem si toho. U poštovní schránky.

V prašné zemi byla zatlučená cedule.

POKOJ K PRONÁJMU

Vlhké prádlo mi v povlaku na polštář náhle ztěžklo jako cement. Zastavila jsem se a shodila polštář na zem.

Sakryš! Kdo odchází tentokrát?

Hlasitě jsem si povzdechla, zvedla cementový polštář zpátky na ramena a šourala se směrem k domu.

Kapitola 2

Když jsem vešla dovnitř, z kuchyně se ke mně hnala máma, utírala si ruce do utěrky a volala: „Ido! Mám skvělou novinku!“

Shodila jsem náklad s prádlem na gauč. „Jakou novinku?“

„Jedeme s kapelou na turné! Ido, budeme koncertovat! Za peníze! Věříš tomu?“

Vypískla jsem radostí. Padly jsme si s mámou do náruče a poskakovaly kolem dokola.

„Koncertovat!“ zopakovala jsem. „A kde?“

„Všude možně,“ odpověděla nadšeně máma. „Chci říct ne všude, ale tak různě. Pepému se to konečně povedlo.“

Pepé je údajný manažer kapely, ale mně se zdá, že víc než manažováním čehokoli tráví svůj čas posedáváním u nás na dvorku.

„Tohle by mohla být přesně ta chvíle, na kterou čekáme," prohlásila máma. „Pepé říká, že zatím jsou to jen bary a motely pro řidiče nákladáků, ale brzy se mu určitě povede zajistit i větší koncerty."

„Kdy odjíždíme?" zeptala jsem se.

Máma mě počechrala ve vlasech. „Ty s námi nemůžeš, zlatíčko."

Píchlo mě u srdce. „Proč ne?"

„Ido…" Máma mi položila ruce na ramena a podívala se mi zpříma do očí. „Takové turné není pro děti. Vždyť říkám, budeme hrát po barech a motelech. Dlouho do noci. A znáš kluky z kapely. Ne vždycky se chovají ukázkově." Lehce mnou zatřásla. „Krom toho," pokračovala, „příští měsíc začíná škola."

„Jak dlouho budeš pryč?"

„Pár měsíců, řekla bych. Záleží, jak to půjde."

„A co mám jako celou tu dobu dělat?" zeptala jsem se.

„Co tím myslíš?"

„To tu mám jako bydlet sama?"

„Ido, dům je přece plný lidí." Jemně mě utěrkou šlehla po kolenou. „A paní Randallová na všechno dohlédne."

„Paráda," zamračila jsem se.

„No tak, Ido. Copak za mě nemůžeš mít radost?"

Mít za ni radost? Tak to se povedlo. Od začátku, po celý svůj život, jsem jejím fanouškem číslo jedna.

Neustále ji utvrzuju v tom, jak skvěle zpívá a jak se z ní jednoho dne stane hvězda.

Pocházím z rodiny country muzikantů, naše hudební historie sahá až k pradědečkovi a jeho kapele Verandoví brnkači. Následoval můj děda, kterému nikdo neřekl jinak než Chraplák, byl děsně vysokej a skládal a zpíval písničky chraplavým hlasem, co se v létě nesl neuvěřitelně daleko. Pokaždé když přijela na návštěvu prateta Lola a její manžel Travis, všichni společně hráli a zpívali. Můj strýc Levák hrával na housle, teď ale pracuje v bance v Tuscaloose. A máma mi říkala, že máme nějaké příbuzné v Opelousas v Louisianě, kteří byli dokonce třikrát v televizi.

„Všichni Lovettovi mají hudbu v krvi," tvrdí máma.

Jenže…

Ve zpěvu nejsem ani náhodou tak dobrá jako máma.

Na kytaru hrát umím, protože mě to Chraplák naučil. Ovšem jediná kytara, kterou mám, je ta, co od něj máma dostala ještě jako dítě, takže už je pěkně stará. Dřív jsem ji měla moc ráda, jenže teď už vím, že to není zrovna nejkvalitnější nástroj. Je celá poškrábaná a vzadu na těle má prasklinu. A jeden kolíček je ulomený, takže struna nedrží správně napnutá a kytara je neustále rozladěná.

Když si občas na dvorku brnkám s kapelou, všichni neustále remcají, že moje kytara zní hrozně.

„Ksakru, Ido!“ prohlásí pokaždé někdo z nich. „Když už si konečně necháš ten starej křáp spravit?“

Takže – prozradím vám, na co využívám svoje hudební geny nejvíc: na skládání písniček!

Většina country songů je o tom, jak nějakou holku podvedl její kluk, nebo jak někdo sedí v zakouřeném baru. O těchhle věcech toho moc nevím, takže píšu třeba o houpačkách z pneumatik na dvorech plných plevele nebo o vůni babiččina chleba.

Řekla bych, že moje písničky celkem ujdou, ovšem když je ukážu mámě, pokaždé je jen v rychlosti prolétne a pak mi můj žlutý zápisník podá zpátky se slovy: „To je vážně dobrý, Ido.“

„Budete to s kapelou zpívat?“ zeptám se vždycky.

A ona pokaždé odpoví: „Ido, naše publikum chce, abychom hráli rádio hity, takové ty písničky, co všichni znají a chtějí je zpívat s námi.“

Snažím se ji přesvědčit, že Love Lovettová a Toulaví psi by měli hrát vlastní věci, ne jenom cover verze někoho jiného. Každopádně i když moje písničky zatím nezpívají, jednou určitě budou. Takže prostě do svého žlutého zápisníku píšu dál.

Zklamalo mě, že nejedu s kapelou na turné, že jsem téměř zapomněla na tu ceduli POKOJ K PRONÁJMU.

„Počkat,“ vzpomněla jsem si. „Znamená to snad, že chceš pronajmout *svůj* pokoj?“

„A proč by ne?“ zeptala se máma. „Aspoň za něj dostaneme nějaké peníze.“

„Sterling Gillis říká, že novej nájemce nemusí mezi stávající partu zapadnout,“ prohlásila jsem.

Máma si povzdychla. „Kristepane, Ido, vždyť i ten bláznivej Rony má víc rozumu než Sterling.“

Sterling Gillis si od loňska pronajímá pokoj číslo 2 nahoře v patře. Pracuje v supermarketu Bi-Lo poblíž dálnice 11 a říká si „kluk přes tašky“, ačkoliv už je dávno dospělej chlap. Vlastní zeleno-žlutého papouška jménem Rony, který mu sedává na rameni a skřehotá legrační hlášky typu: „Mazej odsud, kámo“ nebo „Bacha, nebo jednu schytáš“. Sterling nechává Ronyho sedávat na rameni i mně a okusovat mi vlasy. Krmím ho lupínky cereálií a Rony mi pokaždé řekne: „Díky, cukrouši.“ Někdy ovšem Rony prohlásí i něco sprostého, takže si vysloužím vyčítavý pohled paní Randallové, co bydlí v pokoji číslo 5.

„Sterlinga neposlouchej,“ pokračuje máma, protože se chystám protestovat. „Cítím v kostech, že tohle turné mě konečně proslaví.“

Uraženě jsem se otočila a odpochodovala nahoru do svého pokoje, kde jsem plánovala pořádně trucovat.

Jenže moje trucování přerušilo něco úžasného.

Kapitola 3

Můj pokoj je úzká nudle nahoře v podkroví. Dveře nemají kliku, jen díru, kam se dá strčit prst, zatáhnout, a tím otevřít. Uvnitř toho moc není. Podél jedné stěny stojí moje postel, přes kterou přehazuju patchworkovou deku, co někdo z příbuzných ušil pro mámu, když byla ještě malá. Některé z látkových čtverců už jsou úplně prošoupané, takže zevnitř vykukují bílé cucky, ale mně to nevadí.

U postele je malý stolek se sklápěcí židlí, u kterého skládám většinu svých písniček. Vedle stolku stojí popraskaný kožený kufr po dědovi. Na boku má zlatě vyražené iniciály KRL – Killian Ruppert Lovett. Kufr je plný žlutých notesů s mými písničkami.

Nad stolkem je malé kulaté okno, z něhož je vidět na přední dvorek a vedlejší prázdnou parcelu. Občas tam zahlédnu děti, jak se kameny trefují do plechovek

od limonády nebo někdy dokonce do skleněných lahví, po kterých pak v trávě zůstanou blyštivé střepy.

Na stolku stojí malá lampička. Stínítko je z červené látky se žlutými ptáčky a dole je ozdobené černými třásněmi. Je to bezpochyby ta nejhezčí věc, co mám.

Na druhé straně stolku je rádio, které jsem dostala v první třídě k Vánocům. Moje druhá nejoblíbenější aktivita (po psaní písniček) je ležení na posteli na mojí patchworkové dece a poslouchání country.

Poté, co jsem dorazila do podkroví a prošla kolem kartonových krabic a starých zatuchlých kufrů, jsem zapnula rádio a uraženě sebou plácla na postel.

Podívala jsem se na tapetu na zdi. Na některých místech už se mi podařilo odloupnout dvě vrstvy. Moje oblíbená byla ta s bledě žlutými motýlky poletujícími kolem růžových kytek. Nejlepší nápady na písničky ke mně totiž přicházejí, když nehty odlupuju tapetu u postele.

Obrátila jsem se na záda a zírala do stropu nad sebou, kde hvězdičky svítící ve tmě tvořily nápis SEN. Nalepila jsem je tak proto, aby mi připomínaly můj sen: slyšet jednoho dne svoji písničku v rádiu.

A právě v tu chvíli se stalo něco úžasného.

Hubeňour Rollins, můj nejoblíbenější moderátor country stanice WZAS v Nashvillu, prohlásil: „Milí posluchači, mám pro vás jednu novinku, ze které se vám zatočí hlava."

Vmžiku jsem se na posteli posadila a napjatě hleděla na rádio.

Hubeňour Rollins nadšeně oznamoval, že restaurace Joey's Grill v Ashevillu se rozhodla sponzorovat rodinnou soutěž v psaní písní. Vyhlásili tři věkové kategorie: 11–14 let, 15–17 let a 18 plus. Každý mohl poslat dvě písničky.

Nemohla jsem tomu uvěřit! A hádejte, co ještě.

Soutěžní příspěvky měla hodnotit porota, ve které budou skuteční country zpěváci!

Vypsané ceny za nejlepší písničky byly: večeře pro čtyři osoby v restauraci Joey's Grill. Dárkový poukaz v hodnotě 25 dolarů do obchodu Western Wear ve Weaverville. Celoroční vstupné zdarma do kina Oakley v Ashevillu. A pak ještě nějaké další ceny, co jsem si nezapamatovala. Co jsem si ale zapamatovala sakra dobře, byla hlavní cena pro moji věkovou kategorii, jedenáct až čtrnáct let.

Vítěznou písničku nahraje ve studiu kapela Vidlácký kytary a nazpívá ji oblíbená zpěvačka Tesla Jane Daleyová! A budou ji pouštět v rádiu!

Uzávěrka byla stanovena na 1. srpna a vítězové měli být oznámeni v přímém přenosu rádia 10. srpna přesně v poledne.

Formulář s přihláškou si každý mohl vyzvednout v jakékoliv pobočce restaurace Joey's Grill.

Převrátila jsem se zpátky na záda a zírala na nápis na stropě: SEN. Mám se přihlásit? Mohla bych snad – v těch nejdivočejších snech – tuhle soutěž vyhrát? Uzávěrka je za necelé tři týdny. Mám nějaké písničky, co bych mohla do soutěže poslat? Představila jsem si, jak Tesla Jane Daleyová zpívá v rádiu moji písničku. A už jen tahle představa ve mně úplně přebila původní naštvání.

Kapitola 4

Po večeři jsem seděla na schůdcích přední verandy a poslouchala reptání paní Randallové. Stěžovala si na vedro. Na rozkopanou silnici v Reedy River u baptistického kostela, kam chodí do sboru zpívat. Na lékárnu B a B, kde už zase přendali zboží do jiných regálů, takže nemohla najít aspirin. Paní Randallová se nastěhovala do pokoje číslo 5, když jsem ji měla jako učitelku ve čtvrté třídě. Teď už chodím do šesté a ona bydlí pořád ještě u nás. Řeknu vám, je dost trapný vidět svoji učitelku ráno v kuchyni v županu a pantoflích.

Paní Randallová učí čtvrťáky už dvacet sedm let.

„Nemůžu si vzpomenout, jestli jsem si ráno vzala prášky na tlak," říkává mi často, „ale pořád si pamatuju jména všech dětí, co jsem kdy učila."

Mluví třeba o Karle Robsonové, která prý za celý školní rok nepromluvila ani slovo. Nebo o Jakubu

Berrym, který údajně uměl abecedu pozpátku, ale nedokázal vypočítat 4 × 9. Nebo o Billu Whellerovi, co jedl křídu.

Paní Randallová tyhle všechny učila. „Problémové děti, geniální děti, samotáře, vzorňáky, lháře, žalobníčky, andílky, rošťáky i neposedy," opakovala mi nejmíň tisíckrát.

Zatímco paní Randallová nepřetržitě reptala, Oskar Perlie seděl na houpací lavičce na verandě a obracel oči v sloup. Když si toho paní Randallová všimla, zpražila ho učitelským pohledem.

Oskar a jeho táta Ted se přistěhovali do pokoje číslo 3 asi před týdnem, když se Tedovi na dálnici poblíž Colby rozbil náklaďák.

Mechanik v servisu jim řekl, že přesně ty náhradní díly, které potřebuje k opravě, jsou bohužel momentálně vyprodané, takže musí čekat na jejich doobjednání. Nikdo tím pádem netušil, jak dlouho ještě u nás Perlieovi zůstanou.

Oskar trávil prázdniny se svým tátou v náklaďáku, vždycky někde něco vyzvedli a někam jinam to doručili. Oskar mi řekl, že to mohlo být v podstatě cokoliv. Traktory nebo dříví. Pračky nebo matrace. Papírové utěrky nebo kávovary. Jednou dokonce vezli objednávku bramborových chipsů a Oskar se svým tátou jich snědli celou krabici.

Už byli ve spoustě velkých měst, už si je ani všechny nepamatoval. Tuscaloosa. Baton Rouge. Atlanta. Raleigh. Birmingham. Roanoke.

„Kam máte namířeno odsud z Colby?“ zeptala jsem se ho.

„Do Charlotte. Je to tak, tati?“

Ted Perlie přikývl a přesunul si párátko v puse z jednoho koutku do druhého.

„Mám auto plný krabic s klimatizacema, co je potřeba dopravit do Charlotte,“ řekl.

Ted byl dost tichý, a když už mluvil, mluvil pomalu. Skoro každý den vysedával v holičství, kde se scházeli různí chlapi a hráli karty a diskutovali o karburátorech a baseballovém klubu Atlanta Braves. Když nebyl v holičství, byl v servisu a snažil se poučovat automechaniky.

„Není to nuda sedět celej den v náklaďáku a civět pořád jen na silnici?“ zeptala jsem se Oskara.

Pohodil hlavou, aby si odhrnul vlasy z očí, a naklonil se ke mně. „*Nuda?* Cestujeme s tátou po světě. Viděli jsme strašnou spoustu věcí. Nuda je sedět doma se dvěma ségrama, co ti lezou na nervy úplně každou minutu každýho dne. Jedna si furt jenom lakuje nehty a žvaní po telefonu. A druhá dělá ve sklepě vědecký pokusy, kvůli kterým to pak v domě děsně smrdí a který jednou dokonce způsobily požár, při kterým mi